

[Gustav Pedersen.]

social Forstaaelse og Interesse for den sociale Lovgivning, skulde betyde, at Nedskæringskniven nu var lagt til Side.

Hvis man ser paa det foreliggende Lovforslag, og i Særdeleshed, hvis man har hørt den højtærede Arbejds- og Socialministers Fremsettelsestale, maa man erkende, at den Nedskæringsfanfare, der var i 1927, hvor Venstre ligefrem udbasunerede Nedskæringen og brugte den som Propaganda, har man ikke i Dag. Til Gengæld tror jeg at have Lov til at sige, at selve den reelle Nedskæring, der ligger i det foreliggende Lovforslag i Forhold til den for Øjeblikket gældende Lov, er nok saa haard, som den var i 1927, men altsaa med den Forskel, at Nedskæringen i 1927 blev gennemført med Brask og Bram og man ligefrem var stolt af den, medens den Nedskæring, der ligger i det foreliggende Lovforslag, søges camoufleret paa den Maade, at man foregiver, man ogsaa forbedrer Loven paa visse Omraader og dermed ligesom skal liste Foringelserne igennem.

Jeg er klar over, hvad der ogsaa fremgik af den højtærede Ministers Fremsettelsestale, at man vil hævde, at det, der for Øjeblikket er gældende, er en Overgangsbestemmelse; det vil sige, at det skulde være Foranstaltninger, der er baseret paa en ganske særlig Situation, og som derfor ikke kan blive af varig Karakter, en Nødhjælp under de Overgangsforhold, som maatte komme mellem Krigen og den egentlige Fredsperiode. Men hvis denne Betragtning er rigtig, maa det ogsaa være berettiget at sige, at saa maa Overgangsvanskelighederne præge Lovgivningen, saa længe vi har dem. Og her vil jeg have Ret til at paastaa, at hvis man spørger, om Overgangsvanskelighederne er forbi, saa maa dette Spørgsmaal blive besvaret med et Nej. Jeg tror ikke, Regeringen kan hævde, at de Besværligheder, der har været med at skaffe Raastoffer, er overvundet. Jeg tror ikke, man vil kunne paastaa, at Industrien nu har det saaledes, at der, hvor Industrien i øvrigt har Betingelser for at skabe fuld Produktion, er den ogsaa i Stand til at gøre det. Der er adskillige Industrier endnu, som ikke har de nødvendige Raastoffer til Udnyttelse af deres fulde Kapacitet, og hvad der gælder for Raastoffer i mere snæver Betydning, gælder jo i allerhøjeste Grad for Brændsels-situationen. De Meddelelser, der indtil den allerseneste Tid er kommet om Brændsels-situationen, giver ikke Indtryk af, at vi nu er over Vanskelighederne, og at der,

naar blot der er Vilje og tilstrækkeligt Initiativ, ogsaa kan sættes det fornødne Arbejde i Gang. Derfor kan man med fuld Ret paastaa, at Industrien endnu i dette Øjeblik, og antagelig Maaneder frem, fortsat vil være i den Situation, at den er nødt til at køre med nedskaaren Drift, og det betyder selvfølgelig, at en Del af de Arbejdere, der er knyttet til disse Industrier, og som det ikke altid lader sig gøre at omplante — og som det heller ikke altid vil være rigtigt at omplante —, enten er ude for større eller mindre Arbejdsløshed eller ude for Arbejdsdeling.

Der er imidlertid et andet Forhold, som ogsaa fortsat bærer Præg af Krigstid og Overgangstid, og det er Forholdet mellem Priser og Lønninger. Hovedbegrundelsen for, at Arbejdsløshedsunderstøttelsen skulde have et Maksimum paa $\frac{2}{3}$ af Arbejdsfortjenesten, maatte nødvendigvis være, at en Arbejder, der har Beskæftigelse, skal være i Stand til at lægge en Smule Kapital til Side enten paa den ene eller den anden Maade, eller i alt Fald konsolidere sig saa meget, at den Dag Arbejdsløshed indtræder, er der en Del Udgifter, som ikke behøver at afholdes. Det skulde f. Eks. gøre sig gældende ved Beklædningskontoen; her skulde en Arbejder have det saaledes, at han var konsolideret saadan, at hvis han kommer ud for Arbejdsløshed, skulde han ikke være nødt til at foretage Nyanskaffelser i samme Omfang, som naar han er beskæftiget. Men heller ikke paa dette Omraade kan man sige, at Overgangstidens eller Krigstidens Forhold er forbi. Det er jo fortsat saaledes, at det Pristal, der skulde maale Budgettet, i Virkeligheden ikke gælder, fordi der ikke i dette Pristal er indregnet de Ekstraudgifter, man har paa Grund af, at det, man anskaffer, er mindre holdbart, eller at de billige Ting, der kunde hjælpe paa et Budget, ikke kan skaffes længere.

Med andre Ord — de Lønninger, der for Øjeblikket udbetales, svarer ikke til Førkrigstidens Lønninger under Hensyn til de Ændringer, der er sket i selve de reelle Udgifter. Det kan godt være, at der er en Del Fag, der efterhaanden har faaet det nominelle Pristal indregnet i Lønningerne, dels gennem Dyrtdidstillægget, dels gennem de ekstraordinære Tillæg og endelig gennem visse Lønforhøjelser. Men det betyder ikke, at Arbejderne for den Løn, de har, kan købe det, de kunde købe i 1939, og dette gælder i Særdeleshed paa Omraader, hvor der har været Vareforingelser, i første Række paa Beklædningsomraadet. Der er det jo saadan,